

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **V. Ch.,** zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, zast. Mgr. Tomášem Zlesákem, advokátem, se sídlem Revoluční 1, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2010, č. j. 4 Cad 142/2009 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobkyně Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, **se přizná vá** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 10. 2009, č. j. MHMP 694464/2009, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 (dále jen „správní orgán prvního stupně") ze dne 28. 7. 2009, č. j. 16961/2009/AAK, jímž správní orgán prvního stupně nepřiznal žalobkyni příspěvek na živobytí. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že příjem žalobkyně činí 7641 Kč, odůvodněné náklady na bydlení činí 3829 Kč. Příjem pro účely příspěvku na živobytí podle § 9 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi"), je ve výši 4966,65 Kč, tj. ve výši rozdílu částky příjmu 7641 Kč a částky přiměřených nákladů na bydlení ve

výši 2674,35 Kč, tj. 35 % z částky příjmu 7641 Kč. Dále bylo v řízení zjištěno, že zdravotní stav žalobkyně vyžaduje zvýšené náklady na dietní stravování z důvodu diety při osteoporóze, a proto její částka živobytí činí 4166 Kč. Konstatoval, že její příjem ve výši 4966,65 Kč přesahuje částku živobytí. Nevzniká jí tak nárok na příspěvek na živobytí podle § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť není osobou v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. a) téhož zákona. K dalším námitkám žalovaný poznamenal, že podle § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi se do odůvodněných nákladů na bydlení započítává nájemné až do výše cílového nájemného a pravidelné úhrady za služby bezprostředně spojené s užíváním bytu a úhrada prokazatelné nezbytné spotřeby energií, nejvýše však ve výši 35 % příjmu žalobkyně jako tzv. přiměřené náklady na bydlení ve smyslu § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Poukázal na to, že právo na pomoc v hmotné nouzi zaručené v článku 30 Listiny základních práv a svobod provádí zákon o pomoci v hmotné nouzi.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně uvedla, že v rozhodnutí žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně, byly nesprávně vypočítávány příslušné částky a nesprávně aplikován příslušný zákon, to vše v rozporu s právním řádem, jeho zásadami a zásadami řízení. Navrhovala, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 6. 2010, č. j. 4 Cad 142/2009 – 35, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Uvedl, že žalobkyně má příjem ve výši 7641 Kč, její náklady na bydlení jsou ve výši 3829 Kč. Od pobíraného starobního důchodu byly podle § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi odečteny odůvodněné náklady na bydlení, v hlavním městě Praze však nejvýše do výše 35 % příjmů osoby. V případě žalobkyně činí výše přiměřených nákladů na bydlení částku 2674,35 Kč, což je 35 % z příjmu 7641 Kč. Po odečtení těchto přiměřených nákladů na bydlení od částky 7641 Kč a po zvýšení o náklady na dietní stravování činí příjem žalobkyně částku 4966,65 Kč měsíčně. Tato částka je vyšší než částka živobytí, která u žalobkyně činí podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi částku 4166 Kč. Poukázal na to, že z provedeného výpočtu je zřejmé, že žalobkyně nesplňuje ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi podmínky pro přiznání nároku na příspěvek na živobytí, neboť není osobou v hmotné nouzi, protože její příjem je vyšší než částka živobytí. Neshledal v postupu správního orgánu prvního stupně ani v postupu žalované žádné pochybení, a nesouhlasil proto se žalobkyní, že by byl nesprávně aplikován příslušný zákon. Zdůraznil, že podle § 34 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi se do odůvodněných nákladů na bydlení započítává nájemné a pravidelné úhrady za služby spojené s užíváním bytu a úhrada za nezbytnou spotřebu energií. Nelze však hodnotit a zohlednit skutečně uhrazené náklady na bydlení, ale pouze náklady do výše 35 % z příjmu žadatele o dávku. Tak bylo v případě žalobkyně postupováno. Pokud žalobkyně namítala rozpor s Ústavou České republiky a Listinou základních práv a svobod, odkázal soud na to, že osoba v hmotné nouzi má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Tato pomoc je upravena zákonem o pomoci v hmotné nouzi. Soud nesdílel závěr žalobkyně, že by mělo být postupováno přímo podle Listiny základních práv a svobod, správně bylo postupováno podle zákona o pomoci v hmotné nouzi, který pomoc zaručenou podle Listiny základních práv a svobod realizuje. K požadavku žalobkyně na vyslovení neplatnosti nebo neúčinnosti rozhodnutí obou

správních orgánů uvedl, že tento svůj požadavek neodůvodnila. Po prostudování správních spisů dospěl soud k závěru, že rozhodnutí nejsou nezákonná, a není proto dán důvod pro vyslovení neplatnosti nebo neúčinnosti uvedených rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podala kasační stížnost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka"), v níž nesouhlasila s tvrzením soudu, že *„nebyl nesprávně aplikován zákon"*. Namítala, že pokud soud zastává názor, že Listina základních práv a svobod nemá přednost před zákonem nižší priority, jedná se o fatální rozpor s právním řádem a jeho zásadami. Ústavní zákony mají přednost před všemi právními a zákonnými normami nižších stupňů, a soudy i úřady jsou povinny tuto skutečnost akceptovat. Za nesprávný považovala závěr soudu, že nesplňovala podmínky pro přiznání příspěvku na živobytí, respektive že nebyla osobou v hmotné nouzi.
Požádala - z důvodu v zásadě restriktivního a protiprávního omezení a zásahu do jejích práv ze strany České republiky spočívající v povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti - o ustanovení právního zástupce.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 24. 8. 2010, č. j. 42 Cad 142/2009 - 41, ustanovil stěžovatelce zástupkyni pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Dagmar Rezkovou - Dřímalovou, advokátku.

V podání ze dne 5. 11. 2010 stěžovatelka prostřednictvím obecného zmocněnce Ing. P. Ch. uvedla, že soudu a ustanovené zástupkyni poskytne potřebnou součinnost. Poukázala na to, že obecnému zmocněnci byla protiprávně přerušena dodávka elektrické energie, a nemůže tak skoro nic zařídit. Mimoto je nucena řešit žalobu na neplatnost výpovědi nájmu bytu ze strany pronajímatelky.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že ji podává z důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Namítala, že splňuje podmínky pro přiznání příspěvku na živobytí, neboť je osobou v hmotné nouzi. Byla toho názoru, že se soud v odůvodnění napadeného rozsudku nevypořádal se všemi skutečnostmi a námitkami, jež uvedla v žalobě a jejích doplněních. Navrhovala, aby byl rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu a) tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Stěžovatelka podala dne 15. 7. 2009 žádost o příspěvek na živobytí. V informaci o užívaném bytu uvedla, že měsíční výše nájemného je 1931 Kč a výše měsíčních úhrad za služby bezprostředně spojené s užíváním bytu je 298 Kč. Za dodávku elektrické energie platí zálohy ve výši 450 Kč měsíčně a zálohy na dodávky zemního plynu ve výši 1150 Kč. Doložila, že jí je vyplácen starobní důchod v částce 7641 Kč měsíčně. Žádný nemovitý ani movitý majetek neměla, hradila si penzijní připojištění.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku Městského soudu v Praze, kterou stěžovatelka spatřovala v tom, že se soud nevypořádal se všemi skutečnostmi a námitkami, které uvedla v žalobě a jejích doplnění. Tato námitka stěžovatelky je velmi obecná. Není tedy zřejmé, jakou konkrétní námitku nebo skutečnost významnou pro rozhodování, kterou měla stěžovatelka na mysli, Městský soud v Praze neposuzoval. Nejvyšší správní soud přitom z napadeného rozsudku ani z žádného podání stěžovatelky nezjistil, že by se Městský soud v Praze některou z námitek stěžovatelky nezabýval. Tuto námitku proto neshledal důvodnou.

Nejvyšší správní soud poté přistoupil k přezkumu správnosti právního posouzení věci ze strany Městského soudu v Praze. Stěžovatelka Městskému soudu v Praze vytýkala, že jeho závěr o tom, že není osobou v hmotné nouzi, není správný a že bylo postupováno v rozporu s čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, pokud byl aplikován zákon o pomoci v hmotné nouzi.

Nejvyšší správní soud k obsahu čl. 30 Listiny základních práv a svobod a jeho vztahu k ostatním zákonům, které práva zaručená v uvedeném článku provádí, poznamenává, že směřuje k zakotvení subjektivního občanského (čl. 30 odst. 1), respektive lidského (čl. 30 odst. 2) práva na sociální zabezpečení, a to zásadně pouze pro případy sociálních událostí v citovaném článku uvedených (stáří, nezpůsobilost k práci a ztráta živitele, hmotná nouze). Pro případy sociálních událostí vymezených v čl. 30 odst. 1 zaručuje Listina základních práv a svobod právo na „přiměřené hmotné zabezpečení“. V případě sociální události hmotné nouze ovšem zaručuje Listina pouze „pomoc nezbytnou pro zajištění základních životních podmínek“. Podstatné je, že práv zaručených v čl. 30 Listiny základních práv a svobod je možno se dovolávat pouze v mezích zákonů, které jej provádějí (srov. čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Pokud jde o právo na pomoc nezbytnou pro zajištění základních životních podmínek v případě hmotné nouze, v době rozhodování žalovaného byly zákony ve smyslu čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, které provádějí práva zaručená v článku 30 odst. 2, zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon o životním a existenčním minimu“), a zákon o pomoci v hmotné nouzi. Každý zákon z této dvojice má z hlediska obsahu normy čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod svébytnou funkci.

Funkcí zákona o životním a existenčním minimu je definovat minimální hranici peněžních příjmů k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb, respektive minimální hranici příjmů osob, která se považuje za nezbytnou k zajištění výživy a

ostatních základních osobních potřeb na úrovni umožňující přežití (§ 1). Jde tedy pouze o definiční vymezení společenského konsensu minimálního příjmu, aniž je jakkoliv tímto zákonem zakládán nárok na skutečné pobírání takového příjmu. Teprve zákon o pomoci v hmotné nouzi jednak definuje, co rozumí hmotnou nouzí ve smyslu čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (§ 2 odst. 2 až 6 pozitivním výčtem, § 3 negativním výčtem), jednak ve skutečnosti provádí to, co čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nazývá pomocí, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Teprve tento zákon stanoví obsah a podmínky této pomoci, konkrétně stanoví druhy dávek (§ 4) a konstruuje podmínky jejich nároku a výše, přičemž na zákon o životním a existenčním minimu v těchto konstrukcích pouze odkazuje.

Listina základních práv a svobod tedy nezaručuje žadatelům o příspěvek na živobytí určitou výši dávky, ani nárok na dávku jako takovou. Stanovení podmínek pro splnění nároku pro poskytnutí příspěvku na živobytí a jeho výši je plně v rukou zákonodárce a záleží na jeho vůli, jak vymezí skupinu oprávněných osob z hlediska jejich sociálního statutu (tzn. podle výše příjmu apod.). Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgány i Městský soud v Praze postupovaly v souladu s Listinou základních práv a svobod, pokud na případ stěžovatelky aplikovaly zákon o pomoci v hmotné nouzi, který práva zaručená v čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod provádí. V použití zákona o pomoci v hmotné nouzi tedy nelze spatřovat rozpor s Listinou základních práv a svobod. Nelze souhlasit ani s tvrzením stěžovatelky, že Městský soud v Praze v napadeném rozsudku uvedl, že Listina základních práv a svobod nemá přednost před zákonem. Uvedený závěr se v odůvodnění napadeného rozsudku vůbec neobjevuje, naopak Městský soud v Praze zdůraznil skutečnosti, které již Nejvyšší správní soud - ve vztahu zákona o pomoci v hmotné nouzi k právům zaručeným v čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod - výše vyložil.

Zákon o pomoci v hmotné nouzi konstruuje tři dávky pomoci v hmotné nouzi (příspěvek na živobytí, doplatek na bydlení a mimořádnou okamžitou pomoc), které mají sice společné to, že slouží k zajištění základních životních podmínek osob nacházejících se v hmotné nouzi (§ 1 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi), liší se však jednotlivými podmínkami pro jejich poskytování a konkrétním účelem poskytnutí. Dávku příspěvek na živobytí, o níž stěžovatelka žádala, lze označit za dávku opakující se a zajišťující osobám sociálně slabým konečný příjem alespoň ve výši životního nebo existenčního minima, jak je stanoveno zákonem o životním a existenčním minimu. Při rozhodování o poskytnutí příspěvku na živobytí se prioritně zkoumá, zda se osoba nachází v hmotné nouzi, přičemž se též zjišťují její celkové sociální a majetkové poměry (srov. § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi).

Podle § 2 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi *osoba se nachází v hmotné nouzi, není-li dále stanoveno jinak, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob*

a) po odečtení přiměřených nákladů na bydlení (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí (§ 24), přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejích základních životních podmínek je tak vážně ohroženo, nebo

b) dosahuje sám nebo spolu s příspěvkem na živobytí podle § 4 odst. 1 písm. a) částek živobytí, ale nepostačuje k zabezpečení odůvodněných nákladů na bydlení (§ 34) a služby s bydlením bezprostředně spojené (dále jen "odůvodněné náklady na bydlení").

Podle § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi *příjmem osoby nebo společně posuzovaných osob se pro účely příspěvku na živobytí rozumí příjem podle odstavce 1 snížený o přiměřené náklady na bydlení; za přiměřené náklady na bydlení se pro účely tohoto zákona považují odůvodněné náklady na bydlení (§ 34), nejvýše však do výše 30 %, a v hlavním městě Praze do výše 35 % příjmu osoby nebo společně posuzovaných osob.*

Podle § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi *nárok na příspěvek na živobytí má osoba v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob.*

Podle § 24 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi *částka živobytí osoby činí*
a) u nezaopatřeného dítěte částku životního minima, popřípadě zvýšenou podle § 29,
b) u osob, u kterých se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací (§ 11 odst. 3), s výjimkou nezaopatřených dětí, částku existenčního minima zvýšenou o polovinu částky rozdílu mezi životním minimem osoby a existenčním minimem, popřípadě zvýšenou o částky uvedené v § 26 až 29,
c) u osoby, pokud není uvedena v písmenu a) nebo b), která nesplnila povinnost uvedenou v § 12 odst. 3, částku existenčního minima; zvýšení částky živobytí podle § 25 až 28 a 30 této osobě nenáleží,
d) u osoby, která není uvedena v písmenech a) až c), e) až h), částku existenčního minima, popřípadě zvýšenou o částky uvedené v § 25 až 30,
e) u osoby, která není uvedena v písmenu a) nebo b) a dluží na výživném pro nezletilé dítě částku vyšší než trojnásobek měsíční splátky stanovené rozhodnutím soudu, nebo vyšší než částku, která by připadala na 3 měsíce, je-li plnění vyživovací povinnosti stanoveno jiným způsobem, částku existenčního minima, nejde-li o osobu, které vznikl dluh na výživném až po podání žádosti o příspěvek na živobytí a která z důvodu nedostatečného příjmu podala soudu návrh na zrušení nebo snížení výživného; zvýšení částky živobytí podle § 25 až 28 a 30 této osobě nenáleží.
f) u osoby, která vykonávala dobrovolnickou službu nebo veřejnou službu v rozsahu alespoň 30 hodin v kalendářním měsíci, částku existenčního minima zvýšenou o polovinu rozdílu mezi životním minimem osoby a existenčním minimem, popřípadě zvýšenou o částky uvedené v § 25 až 30,
g) u osoby, která pobírá příspěvek na živobytí déle než 6 kalendářních měsíců, částku existenčního minima; zvýšení částky živobytí podle § 25 až 28 a 30 této osobě nenáleží. Toto ustanovení se nevztahuje na osobu, u které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací (§ 11 odst. 3), osobu pobírající podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, osobu, která má příjem z výdělečné činnosti, osobu, která je invalidní v prvním nebo ve druhém stupni, a osobu, která vykonává dobrovolnickou službu nebo veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin v kalendářním měsíci

Jediným příjmem stěžovatelky byl starobní důchod, jehož výše činila 7641 Kč. Odůvodněné náklady na bydlení stěžovatelky byly ve výši 3829 Kč. Avšak zákon o pomoci v hmotné nouzi (§ 9 odst. 2) konstruuje tzv. přiměřené náklady na bydlení

pro posuzování nároku na příspěvek na živobytí, jimiž stanovil zákonodárce limit, při jehož překročení již stát - pro účely posuzování nároku na příspěvek na živobytí - nebude další náklady na bydlení zohledňovat. Tento institut vychází z premisy, že je sociálně přijatelné a únosné, aby oprávněná osoba vydávala na bydlení maximálně určitou část svých příjmů. Princip výpočtu přiměřených nákladů na bydlení zákonodárce tedy stanovil tak, že nezapočítává celý rozdíl mezi odůvodněnými náklady na bydlení a příjmem oprávněných osob, jestliže odůvodněné náklady na bydlení přesahují částku 30 %, v Praze 35 % jejich příjmu.

V posuzované věci není sporu o tom, že byt, který stěžovatelka užívá, se nachází na území hlavního města Prahy. Přiměřené náklady na bydlení v případě stěžovatelky proto představují částku ve výši 2674,35 Kč (7641 Kč x 0,35). Příjem stěžovatelky pro účely příspěvku na živobytí je tedy ve výši 4966,65 Kč (7641 Kč - 2674,35 Kč).

Dále bylo zapotřebí určit, jaká je částka živobytí stěžovatelky a zda tato částka převyšuje její příjem vypočtený pro účely příspěvku na živobytí. Podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi se částka živobytí stěžovatelky počítá z částky existenčního minima, která je zvýšená o polovinu částky rozdílu mezi životním minimem osoby a existenčním minimem, popřípadě zvýšená o částky uvedené v § 26 až 29 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Existenční minimum činilo v případě stěžovatelky 2020 Kč (§ 5 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu), a bylo proto navýšeno o 553 Kč (3126 Kč - 2020 Kč = 1106 Kč/2) jakožto polovinu rozdílu mezi životním minimem osoby a existenčním minimem, celkem tedy 2573 Kč. Tato částka byla dále navýšena o 331,8 Kč (1106 Kč x 0,3) podle § 26 zákona o pomoci v hmotné nouzi, o 221, 2 Kč (1106 Kč x 0,2) podle § 27 téhož zákona a o 1040 Kč podle § 29 téhož zákona [podle § 3 odst. 1 písm. h) vyhlášky č. 504/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi], jelikož stěžovatelka musí dodržovat dietní režim při osteoporóze. Celková částka živobytí tak v posuzované věci činila 4166 Kč.

Jelikož byla částka živobytí stěžovatelky nižší (4166 Kč) než její příjem vypočtený pro účely příspěvku na živobytí (4966,65 Kč), není stěžovatelka považována ve smyslu zákona o pomoci v hmotné nouzi za osobu, jež by se nacházela v hmotné nouzi. Jakkoli Nejvyšší správní soud nesnižuje tíživou ekonomickou a sociální situaci stěžovatelky, konstatuje, že nárok na příspěvek na živobytí jí nevznikl, neboť v rozhodném období (duben až červen 2009) nesplňovala podmínky pro přiznání nároku na tento příspěvek. Stěžovatelka však může využít systému dávek státní sociální podpory, především může podat žádost o dávku příspěvek na bydlení, na niž má - jak plyne z dopisu Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 10. 3. 2010, jenž je založen na č. l. 19 soudního spisu - nárok.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že Městský soud v Praze aplikoval na zjištěný skutkový stav právní předpisy, které měl v posuzované věci použít, a dospěl ke správným právním závěrům.

Jelikož důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nebyly prokázány, zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatelka ve věci úspěšná nebyla a žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 a 2 za použití § 120 s. ř. s.).

Stěžovatelce byla ustanovena zástupkyně z řad advokátů, Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatelky byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti v celkové částce 1600 Kč [za dva úkony právní služby ve výši á 500 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a v písemném podání soudu ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 7 bodem 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dva režijní paušály ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 1600 Kč]. Zástupkyni stěžovatelky tedy bude vyplacena částka ve výši 1600 Kč z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu